

5) *At in quibus versibus?* ipforum hominum, dum mores suos utrinque immutant, ex uno decreti genere in aliud transitio clarè insinuatur. Idem adhuc clariùs expressum est Jerem. 18. (5) ubi regula quædam generalis hac de re divinitus sancitur.

conditionalia: sed conditionalis promissio & conditionalis item comminatio.

6) *Falsa hypothesis.*

7) *Frustra sententiam tuam illustras simili, quum nondum probaveris esse veram.*

8) *At quomodo inclusit? An ut causam decreti?*

Hoc ipse alibi negas. Ergo fatearis necesse est, decretum non esse conditionale.

An ut objectum? Sanè hoc patet ex verbis illis,

Ex parte nostra mutabilem. At hinc non sequitur, ipsum decretum esse conditionale.

9) *Immò ab aeterno constituit.*

10) *Implicatio contradictionis. nam conditio seorsim accepta, non est conditio.*

11) *Petitio principii.*

12) *Videat sanè.*

2. Neque verò magis hinc consequitur, ipsa Dei decreta in sese mutari, dum homines ex (6) uno horum genere quasi transfugiunt; contraque in aliud incidunt: quàm si colligas, (7) columnam aliquam, verè immobilem, de loco in locum moveri, dum per conversionem nostram ipsa dextra nobis efficitur, quæ paulò antè sinistra nobis erat, aut contrà. Mutatio enim hæc tota in nobis fit, non in columna. Et sic altera similiter in nobis fit, non in Deo, aut ipsius decretis. Nam sive nos pii, sive impij simus; item sive placatum, sive iratum Deum, re ipsa experiamur: Deus tamen in decretis suis semper immutabilis manet: quippe quibus illam ipsam, ex parte nostra mutabilem, conditionem ipse ab initio immutabiliter (8) inclusit: quâ vel præstitâ, vel mutatâ, promissionem (9) demum, aut comminationem ipse suam præstare constituit. Ita ut conditio quidem, (10) seorsim accepta, in nobis anceps ac mutabilis sit, quia nos varii ac mutabiles sumus: decretum verò Dei (11) conditionale, integrè sumtum, semper immutabile sit, quia Deus semper constans & immutabilis est. (12) Videat Lector ea, quæ suprâ copiosius in hanc sententiam disputata fuerunt, præsertim Sect. 4. & 5. Ubi & retorsio allata fuit hujus argumenti, quod hîc opponitur: hoc est, ostensum, tum demum mutabilia fore Dei decreta, si utraque illa hominum, mores suos utrinque mutantium, in novum Dei decretum transitio planè tollatur. Quod absit.

SECTIO XIII.

An de voluntate Dei semper ex eventu judicandum sit, & quatenus.

PAg. ead. Thes. 33. De voluntate, & proposito, seu consilio Dei speciali, non semper ex eventu judicandum est. Multa enim fiunt, quæ Deus fieri non vult: nec semper fiunt, quæ ipse fieri vult. Non quia non possit Deus effectum dare, quidquid absolutè vel ipse facere, vel à rebus creatis fieri vult: sed quia non omnia, quæ fieri vult, absolutæ in ipso voluntatis capacia sunt. v. g. quæ sic fieri vult, ut simul non fieri posse velit. Item, quæ sic non fieri vult, ut tamen fieri posse velit. Regula autem ista, *Quidquid Deus vult, id facit: Psal. 115.* de absoluta tantùm voluntate intelligi debet.